

Arrest

nr. 99 702 van 25 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 23 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat C. PRUDHON verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 28 januari 2011 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 2 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot

verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing, die aan de verzoekster werd ter kennis gebracht op 24 oktober 2012 en waarvan de motivering luidt als volgt:

"I(...) H(...)

nationaliteit: Kosovo

ook gekend als: geboren te Skopje - nationaliteit Macedonië

+ wettelijke vertegenwoordiger van:

I(...) E(...) na geboren op 03.05.1997 I(...) A(...) geboren op 22.04.1999 I(...) B(...) geboren op 28.03.2002 I(...) M(...) geboren op 00.00.2009

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkene in april 2006 een eerste maal in België zou zijn aangekomen, zij vervolgens naar Macedonië zou zijn teruggekeerd (volgens eigen verklaringen bij tweede asielprocedure) en zij in juni 2010 terug ons land zou zijn binnengekomen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Bovendien haalt betrokkene geen enkel element van integratie aan en legt zij hiervan ook geen enkel stavingsstuk voor. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene vroeg op 26.04.2006 in België asiel aan. Aangezien betrokkene dd. 13.09.2005 een asielprocedure heeft ingediend in Frankrijk, werd er in het kader van de Dublin-akkoorden een overname gevraagd aan Frankrijk. De Franse autoriteiten verklaarden zich akkoord met de overname op 20.06.2006. Daaropvolgend leverde de Dienst Vreemdelingenzaken op 08.11.2006 een bijlage 26quater af met het bevel om het grondgebied te verlaten waardoor haar asielprocedure in België afgesloten werd. Betrokkene diende zich binnen de 5 dagen aan te bieden bij de Franse autoriteiten.

Betrokkene diende op 14.06.2010 een tweede asielaanvraag in, deze werd afgesloten op 20.09.2010 door afstand van haar asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

De duur van de procedures - namelijk minder dan zeven maanden voor de eerste aanvraag en iets meer dan drie maanden voor de tweede procedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene haalt aan dat zij vrijwillig naar Macedonië wenste terug te keren via de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). De IOM zou vervolgens contact hebben opgenomen met de Macedonische ambassade te Brussel om reisdocumenten te verkrijgen voor haar kinderen. Er werd geantwoord dat A(...), B(...) en M(...) niet over de Macedonische nationaliteit zouden beschikken daar ze niet in het bevolkingsregister zouden ingeschreven zijn. Deze inschrijving in het bevolkingsregister zou echter onmogelijk zijn daar betrokkene en haar kinderen zich in België bevinden en niet naar hun land van herkomst zouden kunnen terugkeren. Betrokkene zou naar haar land van herkomst kunnen terugkeren, maar niet met haar kinderen daar ze niet als burgers van de Macedonische Republiek beschouwd zouden worden. Betrokkene zou onmogelijk België kunnen verlaten zonder haar kinderen om hun in het bevolkingsregister te gaan inschrijven, aangezien ze geen familie zou hebben in België en vermits haar jongste kind maar één jaar oud zou zijn. Eveneens zou zij geen contacten meer hebben met de vader van haar kinderen en met haar ouders en zou ze niet weten waar zij zouden verblijven. Zij beroept zich op artikel 8 EVRM. Betrokkene legt ter staving een fax dd. 04.11.2010 van de IOM en een attest dd. 28.10.2010 van de ambassade van de Republiek Macedonië te Brussel voor. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de bijgevoegde attesten dateren van het jaar 2010. Betrokkene bewijst niet dat zij heden nog stappen zou hebben ondernomen teneinde reisdocumenten voor haar kinderen te kunnen bekomen en dat zij recent informatie zou hebben ingewonnen omtrent een mogelijke terugkeer naar Macedonië.

Betrokkene dient alles in het werkte stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen uitspraak dient te worden gedaan omtrent de kosten van het geding en a fortiori niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 en 3 van het Europees Verdrag betreffende de Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en van de zorgvuldigheidsplicht. De verzoekster betoogt tevens dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout.

De verzoekster licht het middel als volgt toe:

"Zoals hierboven uiteengezet, heeft Verzoekster van haar sociaal assistente vernomen dat haar asielaanvraag geen enkele kans had op slagen, ten gevolge van de Dublinprocedure; dat haar sociaal assistente haar ervan heeft overtuigd om afstand te doen van de asielpprocedure en vrijwillig terug te keren naar Macedonië;

Om dit te doen, heeft de sociale assistente verschillende stappen ondernomen met IOM teneinde haar vrijwillige terugkeer te organiseren. Er werden behalve contacten opgenomen met de Macedonische ambassade te Brussel teneinde identiteitsdocumenten te verkrijgen of documenten die Verzoekster en haar kinderen zouden toelaten om te reizen;

Deze stappen hebben geleid voor Verzoekster alsmede voor haar dochter en (E...) dat zij reisdocumenten hebben verkregen met de vermelding dat zij onderdaan zijn van de republiek Macedonië;

Dat echter, de Macedonische ambassade te Brussel heeft aangeduid dat drie van de kinderen van Verzoekster niet de Macedonische nationaliteit hebben en dat zij ook niet zijn ingeschreven in de registers van de Macedonische republiek;

Dat Verzoekster zeer verwonderd is over deze verklaring aangezien haar kinderen allen werden ingeschreven in Skopje;

Dat deze manier van handelen treffend is voor de Macedonische autoriteiten met betrekking tot discriminerende handelingen ten aanzien van de Roma minderheid; inderdaad, het feit dat er zulke struikelblokken zijn voor een terugkeer in hun land van herkomst, terwijl de moeder van de kinderen wel degelijk Macedonisch staatsburger is, zijn discriminatoire handelingen;

Dat Verzoekster tijdens haar regularisatieaanvraag heeft uitgelegd welke de administratieve onmogelijkheid is voor haar om terug te keren;

Dat Verzoekster heeft uitgelegd dat het voor haar onmogelijk was om alleen naar Macedonië terug te keren en haar kinderen alleen in België achter te laten; dat het vanzelfsprekend is dat Verzoekster samen met haar kinderen een gezinseenheid vormt die niet mag worden verbroken; dat de kinderen allen minderjarig zijn en de jongste slechts drie jaar oud is en derhalve niet alleen in België kunnen gelaten worden;

Dat de kinderen van hun moeder scheiden een inbreuk zou zijn op artikel 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens, waarbij een recht op een familiaal leven wordt geponeerd;

Deze onmogelijkheid tot terugkeer is wel degelijk een uitzonderlijke omstandigheid;

Dat de tegenpartij in de bestreden beslissing stelt dat de Ambassade van Macedonië te Brussel aanduidt in het attest dat de kinderen niet ingeschreven zijn in de Macedonische bevolkingsregisters;

Dat echter de tegenpartij niet aangeeft dat de Macedonische republiek eveneens in het document opgesteld op 28 oktober 2000 en stellen dat de kinderen van Verzoekster "ne sont pas ressortissants de la République de Macédoine" ("de kinderen niet het staatsburgerschap van de Macedonische Republiek hebben");

Dat dit argument van doorslaggevend belang is en de basis is van de buitengewone omstandigheden die door Verzoekster worden ingeroepen als omstandigheden die een terugkeer naar Macedonië teneinde haar aanvraag tot machtiging tot verblijf daar in te dienen verhinderen;

Overwegende dat de tegenpartij absoluut niet motiveert waarom zij van oordeel is dat de buitengewone omstandigheden ingeroepen door Verzoekster geen buitengewone omstandigheden zijn;

Dat de bestreden beslissing hoogstens stelt dat Verzoekster niet zal bewijzen dat zij vandaag nog stappen zou hebben ondernomen bij de ambassade van de Macedonische republiek;

Dat dit argument totaal niets echt in hem is aangezien het document dat werd opgesteld door de Macedonische ambassade zeer duidelijk is en bestemd was voor "aux autorités compétentes du royaume de Belgique" ("de bevoegde overheden van het Koninkrijk België");

Dat Verzoekster niet elke maand van haar nationale overheid gaat verzoeken om de afgifte van dezelfde documenten; dat het een officieel attest betreft en men niet kan inzien waarom de Macedonische autoriteiten vandaag een andere houding zouden hebben;

De tegenpartij maakt in het geheel geen analyse van de inhoud van dit attest dat als basis wordt ingeroepen voor het bestaan van buitengewone omstandigheden door Verzoekster ter staving van haar aanvraag tot machtiging van verblijf;

Dat de tegenpartij nog haar motivering verderzet door te stellen dat Verzoekster zelf alles in het werk moet stellen om het land te kunnen verlaten;

Dat deze opmerking ook volledig ontdaan is van elke grond aangezien het wel degelijk Verzoekster is die te stappen heeft ondernomen om een vrijwillige terugkeer te organiseren; men ziet niet in welke andere autoriteiten zij zou kunnen contacteren buiten haar nationale overheid, die de enige zijn die bevoegd zouden zijn voor de afgifte van reisdocumenten;

Bijgevolg, is de bestreden beslissing kennelijk verkeerd gemotiveerd;

Inderdaad, de tegenpartij heeft op geen enkele wijze een antwoord gegeven op de argumentatie toe door Verzoekster werd aangehaald met betrekking tot haar onmogelijkheid tot terugkeer naar Macedonië;

Dat de bestreden beslissing niet zegt waarom het feit dat Verzoekster niet de nodige reisdocumenten heeft om terug te keren naar haar land van herkomst geen buitengewone omstandigheid is die elke terugkeer naar haar land van herkomst moeilijk maakt teneinde er een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen, zoals voorzien bij artikel 9bis van de wet 15 december 1980 met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen;

Dat de afgevaardigde van de staatssecretaris de beslissing niet voldoende heeft gemotiveerd;

Om deze redenen, is Verzoekster van oordeel dat de bestreden beslissing een motiveringswet bevat en een kennelijke beoordelingsfout;"

3.2 De verweerder repliceert als volgt:

"Voorts wordt in de beslissing verwezen naar de asielhistoriek van verzoekster en haar familie. Verzoekster beweert dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Macedonië, omdat enkele van haar kinderen niet zouden toegelaten worden, omdat zij de nationaliteit niet hebben.

Verwerende partij merkt op dat in de beslissing wordt gesteld dat de bewijzen die verzoekster van deze bewering aanlevert, dateren van 2010. Het gaat om een fax van 4 november 2010 van het IOM en een attest van de Macedonische ambassade te Brussel met datum 28 oktober 2010.

Terecht wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat die bewijsstukken 2 jaar oud zijn en derhalve niet aantonen dat zij in tussentijd iets ondernomen heeft om haar administratieve verplichtingen na te komen en hier mee bezig was op het moment dat zij de regularisatieaanvraag indiende. Zij toont de onmogelijkheid van haar vrijwillige terugkeer niet dienstig aan met stukken van 2 jaar geleden. Het is nochtans haar verantwoordelijkheid om zelf de nodige stappen te ondernemen om naar haar herkomstland terug te keren.

Verzoekster heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar haar thuisland, zelfs niet tijdelijk, voor een regularisatieaanvraag via de gewone procedure.

Dat de kinderen niet zouden toegelaten worden, is hypothetisch, vermits er geen actuele sluitende bewijzen van deze verklaring voorliggen.

Betreffende de vermeende schending van het art. 8 EVRM merkt de verwerende partij op dat:

- artikel 8 EVRM de eerbiediging waarborgt van het recht op gezinsleven en privéleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekende partij geen verboden inmenging vormt in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.
- het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inderdaad aanneemt dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T.V.R. 1994, (3), 12),
- het de verwerende partij toegelaten is wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.
- Bovendien reeds werd geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen,

en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

- de in casu bestreden beslissing inderdaad enkel tot gevolg heeft dat verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk,
- er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM.

Verwerende partij is bovendien van mening dat artikel 8 EVRM geen motiveringsverplichting omhelst.

"Verzoekster lijkt van mening te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat.

Bovendien lijkt verzoekster eveneens van mening dat in de motieven van de bestreden beslissing de noodzakelijkheid in een democratische samenleving de inbreuk op artikel 8 van het EVRM moet worden opgenomen alsook dat uit de motieven moet blijken dat de overheid de evenredigheidsstoets heeft gedaan. Noch de hiervoor aangehaalde formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, noch het door verzoeker aangevoerde artikel 8 van het EVRM omvat evenwel een dergelijke motiveringsplicht zodat dit onderdeel faalt in rechte."

(RW nr. 25.613, 3 april 2009)

De bestreden beslissing werd wel degelijk afdoende gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verzoekende partij kent de motieven van de beslissing, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, dient gezegd dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV—18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV—17.680)

De beslissing werd afdoende gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. De beweringen van verzoekende partij kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het enige middel is niet ernstig."

3.3 Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond

waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name *“dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*.

De motivering van de bestreden beslissing stelt de verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, zodat voldaan is aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.4 Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moeten zijn. Het begrip *‘afdoende’* impliceert dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). De verzoekster betwist *in casu* dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Onderzoek van de motiveringsplicht vergt *in casu* onderzoek van de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland”.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden zou moeten worden verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het de betrokkene onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag volgens de geëigende procedure vanuit het land van herkomst of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf die de verzoekster indiende onontvankelijk bevonden en oordeelde de verweerder dat de door verzoekster aangebrachte elementen niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu heeft de verzoekster blijkens de stukken van het administratief in haar aanvraag dd. 28 januari 2011, onder een titel *“uitzonderlijke omstandigheden”*, aangegeven dat het onevenredig zou zijn dat zij naar Macedonië zou moeten teruggaan om haar verblijfsaanvraag in te dienen, vermits zij niet met haar kinderen kan terugkeren omdat deze niet als burgers van de Macedonische Republiek worden beschouwd. Bij haar aanvraag voegt de verzoekster een faxbericht van 4 november 2010 van de Internationale Organisatie voor Migratie en een attest van 28 oktober 2010 van de ambassade van de Republiek Macedonië te Brussel waarin de gemachtigde van de ambassadeur verklaart dat I.A., I.B. en I.M., drie van de vier minderjarige kinderen van de verzoekster, geen onderdanen zijn van de Republiek Macedonië en dat zij aldaar niet in de bevolkingsregisters zijn ingeschreven.

In de bestreden beslissing worden deze elementen als volgt beoordeeld:

“Betrokkene haalt aan dat zij vrijwillig naar Macedonië wenste terug te keren via de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). De IOM zou vervolgens contact hebben opgenomen met de Macedonische ambassade te Brussel om reisdocumenten te verkrijgen voor haar kinderen. Er werd geantwoord dat A(...), B(...) en M(...) niet over de Macedonische nationaliteit zouden beschikken daar ze niet in het bevolkingsregister zouden ingeschreven zijn. Deze inschrijving in het bevolkingsregister zou echter onmogelijk zijn daar betrokkene en haar kinderen zich in België bevinden en niet naar hun land van herkomst zouden kunnen terugkeren. Betrokkene zou naar haar land van herkomst kunnen terugkeren, maar niet met haar kinderen daar ze niet als burgers van de Macedonische Republiek beschouwd zouden worden. Betrokkene zou onmogelijk België kunnen verlaten zonder haar kinderen om hun in het bevolkingsregister te gaan inschrijven, aangezien ze geen familie zou hebben in België en vermits haar jongste kind maar één jaar oud zou zijn. Eveneens zou zij geen contacten meer hebben met de vader van haar kinderen en met haar ouders en zou ze niet weten waar zij zouden verblijven. Zij beroept zich op artikel 8 EVRM. Betrokkene legt ter staving een fax dd. 04.11.2010 van de IOM en een attest dd. 28.10.2010 van de ambassade van de Republiek Macedonië te Brussel voor. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de bijgevoegde attesten dateren van het jaar 2010. Betrokkene bewijst niet dat zij heden nog stappen zou hebben ondernomen teneinde reisdocumenten voor haar kinderen te kunnen bekomen en dat zij recent informatie zou hebben ingewonnen omtrent een mogelijke terugkeer naar Macedonië.

Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven.”

Samen met de verzoekster wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing slechts aangeeft dat de verzoekster niet bewijst dat zij op heden nog stappen zou hebben ondernomen teneinde reisdocumenten voor haar kinderen te kunnen bekomen en dat zij recent informatie zou hebben ingewonnen omtrent een mogelijke terugkeer naar Macedonië.

Dergelijke redengeving biedt echter geen antwoord op de door de verzoekster in haar aanvraag geformuleerde buitengewone omstandigheden dat zij niet met haar kinderen kan terugkeren naar Macedonië aangezien deze niet als burgers van de Republiek Macedonië worden beschouwd, element dat in deze aanvraag met een attest afkomstig van een officiële diplomatieke instantie werd gestaafd. De redengeving in de bestreden beslissing die er op neer komt dat de verzoekster hangende haar aanvraag om machtiging tot verblijf stappen diende te ondernemen om de reisdocumenten voor haar kinderen alsnog in orde te brengen, is niet afdoende. Immers negeert de gemachtigde van de staatssecretaris de concrete elementen van de aanvraag alsook het feit dat de diplomatieke vertegenwoordiger van de Republiek Macedonië in België heeft verklaard dat drie van de vier minderjarige kinderen niet in het bevolkingsregister in Macedonië zijn ingeschreven en dat zij geen onderdanen zijn van de Republiek Macedonië. In de bestreden beslissing wordt nergens aangegeven waarom deze elementen niet toelaten te besluiten dat de verzoekster haar aanvraag niet kan indienen vanuit het buitenland. Hoewel aangenomen kan worden dat de verweerder rekening kan houden met een positieve dan wel een negatieve evolutie van de concrete elementen die in de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet als buitengewone omstandigheden werden aangebracht (cf. RvS 30 juli 2004, nr. 134.183), neemt dit niet weg dat de verweerder in dat geval diende te duiden waarom de in de aanvraag aangebrachte buitengewone omstandigheden niet langer of niet langer in dezelfde mate van toepassing zouden zijn. *In casu* wordt echter geenszins geduid dat de onzekerheid met betrekking tot de nationaliteit van verzoeksters kinderen en het gebrek aan inschrijving in de bevolkingsregisters van Macedonië aan enige wijziging onderhevig zouden kunnen zijn. De verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kon dan ook niet zonder meer onontvankelijk worden bevonden nu de verzoekster haar concrete elementen met betrekking tot de buitengewone omstandigheden hangende de aanvraag niet telkenmale heeft geactualiseerd. De verweerder kan zich op deze manier niet ontheffen van een concrete beoordeling van de in de aanvraag aangegeven buitengewone omstandigheden.

De enkele vaststelling dat de verzoekster sinds zij haar aanvraag indiende niet heeft aangetoond dat zij stappen heeft ondernomen om de reisdocumenten van haar kinderen alsnog in orde te brengen, volstaat dan ook niet om het niet in aanmerking nemen van de concrete door de verzoekster als buitengewone omstandigheden aangebrachte elementen en dus de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, te dragen.

Waar de bestreden beslissing vermeldt dat *“Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven”* kan niet worden ingezien hoe deze argumentatie een antwoord biedt op de concrete door de verzoekster als buitengewone omstandigheden aangebrachte elementen. In elk geval maakt een redengeving die erin zou bestaan de buitengewone omstandigheden niet te aanvaarden wanneer hangende de verblijfsaanvraag ingediend in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet door de betrokkene geen stappen werden ondernomen om rechtstreeks of via een derde land naar het land van herkomst of een ander land van verblijf terug te keren, een kringredenering uit die niet beantwoordt aan de vereisten van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De Raad stelt dan ook vast dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is wat betreft het niet in aanmerking nemen van verzoeksters elementen met betrekking tot de onmogelijkheid om met haar kinderen naar haar land van herkomst terug te keren om aldaar de aanvraag in te dienen.

De repliek in de nota met opmerkingen doet aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk. Waar de verweerder stelt dat het hypothetisch is dat de kinderen niet zouden worden toegelaten, stelt de Raad tevens vast dat dergelijke motief niet in de bestreden beslissing voorkomt zodat het een *a posteriori* gegeven motivering uitmaakt. Dergelijke *a posteriori* gegeven motivering kan de Raad echter niet in rekening nemen bij zijn wettigheidstoetsing. Het vastgestelde motiveringsgebrek in de bestreden beslissing kan op deze wijze dan ook niet worden hersteld.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is aangetoond.

Het eerste en enig middel is gegrond voor zover de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt aangevoerd. Deze vaststelling

leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel geen ruimere nietigverklaring met zich kan mee brengen, worden zij niet besproken.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE